

כל הבשר פרק שמיני חולין

קו.

עין משפט נר מצוה

כ ב מיי פ"ו מהלכות
זכרות הלכה עו וע"ש
סמג עין מ טו"ש"ע א"ח
ס"י קט"ף ו' ונכ"ד
אלפס זכרות פ"ח ד' ^ל
מ"ד:

כ ב מיי שם הלכה ט
וע"ש טו"ש"ע שם
סמג א' ונכ"ד אלפס ס"א:
כ ב ג מיי שם טו"ש"ע שם
סמג ט:

ד מיי שם ה"ט:
כ ב מיי שם הלכה ג
וע"ש סמג שם
טו"ש"ע א"ח ס"י קמ"ט סמג
ה':

ל ו טו"ש"ע א"ח ס"י ר"ג
סמג א':

ל א ד מיי פ"ה מהל'
זכרות הלכה עו סמג
עין מ טו"ש"ע א"ח ס"י
ק"ט סמג א' ונכ"ד אלפס
שם מה"ל:

ל ב מיי פ"ו מהלכות
זכרות הלכה ד סמג
עין מ טו"ש"ע א"ח ס"י
קמ"ט סמג ד':
ל ג מיי פ"ח מהלכות
הלכה ז

ופ"ח מהלכות מקולות
הלכה ז:

רבינו גרשום

מ"ס ראשונים האכילו בשר
חז"ר. (א) כלומר ההוא
הוא לשלוחו כי לא נטל
ידיו וכסבור דעובד
זוככים הוא והביאו לפניו
בשר חז"ר: אחרונים
הוציאו אשה מבעלה.
היהווא דאפקיד סא
לאניתחיה אכל עדשים
ויצא לטור בלדא נטל ידיו
מ"ס אחרונים והיה רשע
אחד שראה שנתן הבעל
הכיס לאשתו ובא לאשה
ואמר לה תני לי הכיס
שנתן לך בעלך אל תן
לי סימן נתן לה שאכל
עדיש וכשבא לביתו
וסיפיה לו הדברים
וגרישה. חד מהני חד
מהני לחומרא. כלומר מ"ס
הראשונים האכילו בשר
חז"ר אחרונים הרגו את
הנפש ללמוד לא סבירא
ליה דגרישה אלא קטלה:
חמי האור חזקיה אמר אין
לומר מ"ס ראשונים: פסקיהו
במנא. כלומר נטל מהם
בכלי: דפקיהו בבת
בירתא כלומר שהיו עושין
ביצוי הנור כמו צינורות
שהולכות לשרות ומשקין
מהם שדותיו דלא היו
המים במקום רביתא
וגריה אלא בצינורות
הדיא בת בירתא ובארתו
מקום פליגי אם יכול אדם
ליטול ידיו אם לאו: מ"ס
שנפסלו משתיית בהמה.
כלומר שלא היו נקיים
בכלים פסולים ליטול מהם
במהם כל גופו אבל לא ידיו
ורגליו לענין קידוש ידיו
ורגליו לעבוד עבודה: מ"ס
סבר גזרינן חז"ר דמי
שמעון בן אלעזר סבר אבל
לא ידיו ורגליו גזרינן אטו
מנא ותי"ק סבר בקרקע
כשרים אפי' בבר בירתא
דלא גזרינן אטו מנא (אלא)
משום סך תרומה כלומר
שאם אכלו חולין בלא
נטילת ידים היו מסתכנין
לתרומה והיו אוכלין אפי'
תרומה בלא נטילת ידים:
הא אתר שלא שטף ידיו
טמא כלומר אפי' שהיו
שלא שטף ידיו טמא
לאכלו אפי' חולין. ופליגי
דבר נחמן כלומר מה
דאמרינן רשות הוא ליטול ידיו

חזנהו דהוה שדו מ"א מפומא דחצבא. והא דאיעכזב ולא עשה
בעמנו כן או שלא הודיעם לפי שהיה ירא שקפידו עליו
שאר השדים אם היה מודיע אי נמי אין מועיל אלא"כ שדי להו הואו
גזר"א גופיה דשמי: חמי האור חזקיה אמר אין נוטלין מהם
פ"ד"ים. והא דמנינא לעיל (דף קה).

מ"ס ראשונים נוטלין זין בחמין זין
זלוגין מוקי (ט) חזקיה כלישנא קמא
ד"ר ינאי דלעיל כשאין היד סולדת
וכאן איירי כשהיד סולדת בהן ורבי
יוחנן דש"י הכא זלוגין זלוגין
דמוקי לה אע"פ שהיד סולדת מומר
וזחנס פירש זקונטרס לחזקיה תנא
הוא ופליגי אצרייתא דלעיל:

דפסקיניהו בבת בירתא. והא
דאמרינן פכ"ק ג'
מיינן (מ"ר לה). דרביעית למקוה זטלי
זטלוה היינו לענין מחטין וליטורות
אזל ש"י להטביל בהן ידיו א"נ לגמרי
זטלוה אף לידים והכא דמחובדין
למקוה וכן פירש זקונטרס:

מ"ס שנפסלו משתיית בהמה בכלים
פסולין בקרקע כשרין. פ"ז
זכחים (דף כג). אמרינן כל המשלים
למי מקוה משלים למי (א) זכר
ולרביעית אינו משלים למעט מ"א
אילמא למעטוי טיט הכרוק היכי דמי
אי דפרה שוחה ושותה ממנו אפילו
לרביעית נמי משלים פירש שם
זקונטרס וכשרים הן לידים כדאמר
זכ"ק כל הזכר מ"ס שנפסלו משתיית
בהמה זין זלוגין זין זלוגין
הא לא נפסלו כשרין ואגב ריהטא לא
עיין (ט) כן ואם תאמר דהתם קאמר ואי
דאין פרה שוחה ושותה ממנו אפילו
למקוה נמי לא והכא משמע דלכ"ע
טובל זין כל גופו ונראה לפרש
דהתם מייירי שנפסלו משתיית בהמה
מחמת שהטיט עז כל כך שאינה
יכולה לשמות דלא אין שם מ"ס עליו
אזל הכא איירי זלוגין הרבה אלא
דמ"א"ס ומסרחי ומחמת כך אין הפרה
יכולה לשמות: מ"צוה לשמוע
דברי חכמים. וא"כ והלא משום
סך תרומה תקוה ור"כ מ"א ועוד
וי"ל דמקנו משום נקיות:

מ"צוה לשמוע דברי רבי אלעזר
בן ערך. פירוט דאסמין
ליה קרא דלאו דרשה גמורה (י)
דעיקר קרא חמ"א לכדדרשינן זנדה
(דף מג). מה ידיו מאצבראי:

ישמע מ"נה שנים שאב"ו מצוה
י"חלק. תימנא (ל"ח) מנא
ליה דמנא ליחלק דילמא רשות כמ"ד
זכ"ס פ' שלשה שאכלו (זכרות מה). דאם
ל"ו זמן מומנין דפלוגמא היא דכ"ז
ורבי יוחנן ועוד קשה דהתם לא פליגי
אלא דפת שיש עליו תורת זמן ג' אזל
פירות דאין מומנין עליהן כלל כדאמר
ש"מ דאין מומנין על הפירו' שפוטא דמנא
ליחלק

שמע מ"נה תלת שמע מ"נה
אין נטילת ידים לפירות וש"מ אין מומנין על הפירות ושמע מ"נה ישנים
שאכלו מצוה ליחלק תניא נמי הכי שנים שאכלו מצוה ליחלק בהמה
דברים אמורים שהיו שניהם סופרים אבל אחד סופר ואחד בור סופר
מברך ובור יוצא תנו רבנן נטילת ידים ליחלק תלת שמע מ"נה על הפירות לומר נכ"ך:
עד

שלא יהבו לי מידי וברוך חד חד לחודיה
אין נטילת ידים לפירות וש"מ אין מומנין על הפירות ושמע מ"נה ישנים
שאכלו מצוה ליחלק תניא נמי הכי שנים שאכלו מצוה ליחלק בהמה
דברים אמורים שהיו שניהם סופרים אבל אחד סופר ואחד בור סופר
מברך ובור יוצא תנו רבנן נטילת ידים ליחלק תלת שמע מ"נה על הפירות לומר נכ"ך:
עד

האכילו זכר חזיר. שהיה חזירי ישראל מוכר זכר שחטוה לישראל
ומצלו ומאכילם וכשהעובד כוכבים בא בחטומו מאכילו נבלות וזכר
יהודי אחד לאכול ולא נטל ידיו וכסבור זה שעובד כוכבים הוא
והאכילו זכר חזיר: הוילאו אשה מצננה והרגו אם הנפש. זכ"ק

זכר חזיר דיומא זעובדא דכידור איכא
למ"ד קטלה ואיכא למ"ד לא קטלה
אלא אפקה: וסימניך. שלא מטעה
מי מהם אמר הוילאו ומי מהם אמר
הרגו: אהא רב דימי אמר אפקה
אהא רבין אמר קטלה. הראשון
הוילאה והשני הרגה אחוה הסימן
כאלו שניהם נעשו זה גירושין והריגה
ושזב לא מטעה דודאי אין להחליף
ולומר הראשון הרגה והשני הוילאה
והס הי' יודעין דרב דימי אמר מארץ
ישראל מקמי רבין: חדא מהני כו'
לחומרא. ראשונים זכר חזיר כזר
דימי אחרונים הרגו כרבינן. זכר חזיר
חומר מנבלה דלית ביה מרי איסורי:
אין נוטלין מהם. מ"ס הראשונים
ופליגי דלעיל וחזקיה תנא הוא:
רב גמליאל זכ"ק. זנו של רבי ואוכל
טהרות היה: חמי טבילא חזקיה
אמר אין נוטלין מהם לידים אזל
מטבילין בהן הידים. אי איכא מ'
סאה: כל גופו טובל בהן. אם נטמא
לחיות הן לטבילה כל גופו: אזל
לא פניו ידיו ורגליו. אם טבל זהם
פניו ידיו ורגליו אין טבילה עולה לידים
ולאכילה: השפא כל גופו כו'. הלא
אף טבילה עולה לידים יותר מן
הטבילה כדאמרינן במגילה (דף י"ח):
נוטלין לידים לחולין ולמעשר ולקדש
מטבילין לחמא טבילת ידים עדיפא
ולכל גופו מ"א לטבילה לידים לא כל
שכן: זמקומן. חציבורין א"ס זכ"ק
להטביל ידיו בהן: דכ"ע שפיר דמי.
דשם טבילה עליהם ככל מעשיית
ומקוואות: משקל מניייהו זמנא.
לשפוך על ידיו כזין הטבילה: דכ"ע
אסור. דכי תקון רבנן טבילה לאו
בחמין תקון והני גריעי מחמיה האור
שלא היתה להן שעת הכושר:
דאפקיהו זכ"ק צירא. חרץ קצר
והמים פונים שם ואין שם שיעור מקוה
אזל מחוצרין למקוה דגזירה זעלמא
הוא אטו מנא: שנפסלו משפיים
בהמה. כגון סרוחין או חמני טבירא:
זקרקע כשרין. להטביל ידיו דהא
מקוה זניהו אזל נטילה לא תקנו רבנן
אלא זכרון לסתיית בהמה: אזל לא
פניו ורגליו. אפילו דרך טבילה.
פניו ורגליו משום ידיו נקט להו ואורחא
זעלמא נקט: נט"י לחולין מפני
סך תרומה. הולרכה שהידיים שניות
ופוסלות את התרומה אזל חולין לא
מהני זהו שני ומפני סך תרומה
שירגילו אוכלי תרומה ליטול ידיהם
(א) הנהיגת בחולין: אמרו לשמוע דברי
חכמים. שנקוה: רבא אמר.
דאורייתא היא מנא כרבי אלעזר זן
ערך: מכלן סמכו. כדמפרש ואזיל:
הא שטף. זמ"ס את ידיו טהור
מנגיעתו צזז בתמיה: אלא ה"ק.
הנוגע צזז ומי שאינו שוטף את ידיו
שניהם טמאין ואסמכתא זעלמא
הוא: ופליגי דרב נחמן דאמר.
גסות הוא ואסור לנהוג זעמנו

תורה אור השל"ם
1. ובל אשר יגע בו הדב
וקדו לא שטף במים
ורבם בגדין ורחיצן במים
וקטמא עד הקשרב:
וקרא טו א

(א) יומא פ"א: וע"ש דלמ"א
והייט דמקן כו' ורז"ק
מקון פ"א: (ג) ויהו כהני
דמקן כו' דלמ"א זימנא
הניל ואפטר דר' ר' אהא
רששות כו' הטכר זימנא
גופו מני לין דלמ"א מ"ס
למ"א כו' הטכר זימנא
הניל וע' כמות פ"א.
והמנא ר' אהא כו' ופ"ו
ז"ל זימנא הניל והייט
דמניל: (א) ונס' ידוים
פ"א ה"ו ע"ש: (ד) זימנא
כ. ונס' סמ"ן: (ה) מניגה
י"ח: (ו) זכרות מה:
(ז) מדרש מנחמא בנת י"ח:
(ח) ז"ל הנהיגה: (ט) ופ"ל
(י) וע"ש מוס' סוכה
ע"י ד"ה ט"ט ומוס' זכחים
כ. ד"ה למעטין.

גליון הש"ס
גמ' האבילו בשר חזיר.
עין ז"ו י"ד ס"י ק"ז:

הגהות הב"ח
(א) גמ' השתא כל גופו
טובל זין פניו ידיו:
(ב) תוס' ד"ה חמי וכו'
מוקי לה חזקיה וכו' ורבי
יוחנן דש"י הכא ס"ל כ"ו'
זמנא: (א) ד"ה מ"ס וכו'
למי מקוה משלים למי
כידור ולרביעית: (ח) ד"ה
מנא הוא גמורה היא
דעיקר:

הגהות מהר"ב
רנשבורג
א גמ' ר' אהא רב דימי
אמר מ"ס הראשונים. י"ב
עין סמ"י קמ"ד סמ"י קמ"ד
ד"ה יטבאל רשע או שעת
השמה ידיו וכו' מחזיקים
עממם נגוים זכריתא
דל"ה היא אסור לנטות
קטוה דבתי האסור מן
המורה וכו' מה"מ"ס סף
ועין מה"מ"ס זלוגין ש"י
ד"ה האכילו וכו' דמפרש
זמנא ויה שלא כהכ"ס:

מוסף רש"י
מ"ס הראשונים האכילו
בשר חזיר. טונק ישראל
היה מוכר לישראל זכרים
המותרים ומאכילם ומוכר
לגברים זכר חזיר מנוטל,
זא ישראל למוקד ורשעו
שלא נטל ידיו כשהטב
לאכלו זמנא לפניו זכר
חזיר (יוחא זכ"ק). מצוה
ליחלק. ולבדן כל אחד
פניו עצמו. זין זכרות
המוניא זין זכרות המון
(זכרות מה"ל).

שיטה מקובצת
אן מצוה לשמוע דברי
חכמים שתקוה. י"ב כ"א
רמו מה שתי"ך הרשב"א
ז"ל בקושיא שיש כאן
ע"ש: